

MUNI VIČER

Nina i tajna osme note

Prevela s italijanskog
Dolores Kalodera Petrović

■ Laguna ■

Proglas

SVIM GRAĐANIMA

Obaveštavaju se građani da ne postoji nikakav „virus“ koji bi digao u vazduh stare statue našeg grada: spomenici i skulpture jesu i ostaće na mestu.

Ko god tvrdi da je krilati lav s Trga Svetog Marka živ zahvaljujući nekoj magiji, biće optužen za prevrat, ozbiljno remećenje mira u laguni i klevetanje Venecije.

Prestupnici će biti okovani, odvedeni u zatvor *Pjombi* i bačeni u mračne i memljive ćelije Duždeve palate, gde će čekati suđenje na glavnom trgu.

Gradonačelnik Venecije,
Loris Sibilo Loredan

PROLOG

Više od dve hiljade plakata pretećeg *Proglasa* bilo je izlepljeno u noći 3. septembra po svim zidovima Venecije. Mnogi Venecijanci ujutru ni najmanje nisu bili iznenađeni. S druge strane, novi gradonačelnik markiz Loris Sibilo Loredan već je prethodnog dana najavio da će preduzeti drastične mere, i svet, umoran i zaplašen, više nije želeo da sluša o toj proklesoj mermernoj statui.

Ipak, poneko se zaklinjao da je video kako se lavu mrda rep, drugi su pričali kako njegove oči odašilju čudan snop ljubičaste svetlosti koja noću na mahove osvetljava Duždevu palatu i Trg Svetog Marka. Ali niko nije smogao hrabrosti da otvoreno kaže da je statua krilatog lava... živa! Naravno, mnogi su prisustvovali senzacionalnoj sceni od pre dva meseca, kad se mermerni lav, koji je iznenada nestao jednog toplog julskeg jutra, posle nekoliko sati vratio na svoj stub. Zapravo, malo ko je verovao da jedna statua može da odleti tek tako: sve je, međutim, navodilo na sumnju da je reč o magičnom događaju.

Neverovatna priča obišla je svet praveći pometnju u gradu, a prethodni gradonačelnik je bio prinuđen da podnese ostavku. Na njegovo mesto je imenovan jedan od najvećih venecijanskih uglednika, markiz Loris Sibilo Loredan. Pedesetogodišnjak, odlučan, glatke, prosede kose i umornog izraza lica, tamnoput i zelenook. Tako je izgledao novi gradonačelnik, koji je prihvatio to zvanje jer mu je, navodno, jedna imućna venecijanska ličnost poklonila zlatni rudnik.

Markiz je najpre nastojao da umiri javnost, smesta pokrenuvši istragu o misterioznim događajima. U tom poduhvatu računao je na dvanaestak sumnjivih osoba. Ni belosvetski stručnjaci, međutim, nisu našli objašnjenje te neobične pojave. Samo se jedan ugledni engleski profesor usudio da pretpostavi da je krilatog lava spopala neka vrsta „virusa“ od kojeg obolevaju stare statue. Iako bi neko još i poverovao u tu izjavu, teza je ipak ubrzo bila odbačena, možda zato da se ne bi stvarala nova pometnja. I baš zato je Loris Sibilo Loredan, posle tajnog sastanka sa najmoćnijim i najodanijim saradnicima, naredio da se zidine grada izlepe plakatima s *Proglasom*, u nadi da će tako staviti tačku na svaku diskusiju. I uspeo je... ili gotovo da je uspeo.

U stvari, misterija čuvenog lava kopkala je venecijansku decu, koja su se jasno sećala kako je mermer-na životinja letela i još uvek verovala da je stvorenje

čarobno. Tako su počela da maštaju u potaji. Da... samo u potaji, jer ako bi neko javno o tome progovorio, odmah bi ga ućutkali. Čak ni nastavnici nisu hteli da raspravljaju o toj pojavi; ionako je počela školska godina, i bilo bi rizično razgovarati s decom o magiji i alhemiji, tim strogo zabranjenim učenjima!

Stoga je deci jedino preostalo da umešaju u tu misteriju jednu devojčicu s magičnim moćima. A ko bi drugi to bio nego Nina de Nobili, devojčica sa Šestog Meseca! Ona, koja je sa prijateljima Dodom, Českom, Fjore i Roksi preuzela na sebe borbu protiv Zla zarad spasavanja Ksoraksa – jedine planete Svetlosti.

PRVO POGLAVLJE

Kobno spasavanje i srebrna kocka

Dvanaestog septembra u jedanaest sati pre podne u vilu Espasiju bučno je ušla Ljuba, Ninina ruska dadilja. Puslica, kako su je zvali od milošte, naglo je ispustila cegere s pijace i povikala: „Piljar mi je došapnuo da je video kako se lavu pomera griva. Verujem mu na reč! Nego kako! Piljar je ozbiljan čovek, on ne ide okolo da priča koještarije.“

Zatvorivši knjigu iz alhemije, Nina je brže-bolje progutala kockicu čokolade, ustala iz fotelje i zapanjeno upitala dadilju: „Pomera mu se griva?“

„Još kako, griva se pomera! Krilati lav je živ. Piljar se ne bavi kojekakvim trućanjem!“, odgovori Ljuba podižući voće i povrće koje je ispalo iz cegera.

„Ma zaboga, Puslice, šta pričaš to?“ Nina je bila radoznala, ali je to vešto prikrivala.

„Ninočka, ako ti ne znaš o čemu govorim – onda ne znam ko bi trebalo da zna. Nemoj mi reći da to nema ama baš nikakve veze s onom čudnom pojavom letećeg lava. Držala sam ranije jezik za zubima, ali sad zaista moram da znam, da li je ta životinja... hoću reći – ta statua... je li opasna?“

„Nemam pojma. Možda je bolje o tim stvarima ne pričati... Uostalom, tako preporučuje i gradonačelnik. U suprotnom možemo da završimo iza rešetaka“, suvo odgovori devojčica.

Krupna, stasita dadilja stade pravo ispred nje, podboči se i strogo je upita: „Kažeš mi da se slažeš sa Sibilom Loredanom?“

„Nipošto! Taj gradonačelnik je jedan ljigavac“, brzo odgovori Nina.

„Aha, mora da znaš onda nešto što ja ne znam!“, uzviknu Ljuba primičući se Nini.

„Znam da sigurno nije dobar i znam da prezire magiju i alhemiju“, odgovori Nina uzmičući.

„Afera s lavom mora da je zastrašila i tebe! Vidi, malena, ponekad pokušaj da me poslušаш. I tvoj pokojni deda, o kome sam se s ljubavlju starala, razumeo se u alhemiju, a slušao me je. Budi oprezna, krilati lav je opasan. Sledi ti svoj put, ali ne zveraj samo u daljinu, gledaj i ono što ti je ispred nosa. I najjednostavnije, male stvari, mogu ti pomoći da shvatiš šta je zaista važno u životu.“

Puslica nikada nije bila tako odlučna i zagonetna.

Oborivši pogled, Nina prošaputa: „Izvini, Puslice. Nisam htela da te uvredim, ali znaš da o nekim stvarima radije ne govorim, jer...“

Dadilja je brzo prekide: „Ne moram sve da znam, ali ti moraš da naučiš da čuješ druge. Rekla sam šta sam imala. Vraćam se u kuhinju, a ti se vrati svojim knjigama!“

Ljuba se udaljavala u pratnji Adonisa i Platona: Ninine doge i mačka koji su bili očigledno gladni! Nina nije ni primetila da ih nije nahranila, i Ljubine reči su joj se motale po glavi. Ko se bolje brinuo o vili Espasiji nego Ljuba? Dakle – ko bi bolje od Puslice razumeo tajni svet deda Mišine alhemije?

Nina se zabrinula kad je zlobni grof Karkon Ka d’Oro, nestao u morskim talasima. Da li je bio mrtav? Nije bila sigurna. I uvek se pitala isto: „A šta ako je uspeo da se spase i sad smišlja strašnu osvetu?“

Govorkanja o statui krilatog lava sve više su je uznemiravala, mada su, zahvaljujući baš tom događaju, deca počela da misle i maštaju, što ranije nije bio slučaj. Važno je, međutim, da je zbog svega toga zaista započelo spasavanje Ksoraksa, planete svetlosti!

Nije baš da Nina nije imala nikakvog udela u svemu tome. Štaviše, ona i njen prijatelj Dodo spasli su lava iz morskih dubina i omogućili mu da se vrati na svoje mesto.

Nešto joj ipak nije davalo mira: na plaži su pronašli čudan pergament, trajni sporazum između životinje i Karkona. Možda je krilati lav zaista postao grofova tvorevina, kao što je nagovestila Eterea, Velika Majka Alhemičarka sa Ksoraksa.

A ako je to bila istina, onda... Karkon je još uvek živ!

Kobni alhemičar je još uvek mogao da joj naudi! Mogao je da je ubije, kao što je ubio njenog dedu Mišu, koji je u odbrani Taldom Luksa, magičnog žezla Šestog Meseca, bio usmrćen moćnim strujnim udarom Karkonovog mača. Nakon tog udara, Mišino beživotno telo se pretvorilo u svetlost i odletelo je na Ksoraks kada je izgovorio završnu rečenicu. Nina nije znala kakva je to rečenica bila, ali joj je Eterea objasnila da je reč o neprikosnovenom tajni.

Devojčica sa Šestog Meseca je imala još toliko toga da otkrije i nauči, ali je zebila od straha da je njen zakleti neprijatelj ipak živ.

Zato je pozvala svoje drugare da ih priupita jesu li i oni primetili da se lav pomera.

„Slušaj, Nina, Roksi i ja smo stražarili i ove noći. Roditeljima smo rekli da smo prespavali kod tebe... I ništa se nije dogodilo. Lav se ne miče, nema nikakve lju-bičaste svetlosti iz očiju stvorenja.“ U Českovom glasu čuo se umor – dozlogrdilo mu je bilo da pilji u tu mermernu statuu.

„Dobro, dobro. Ali glasine i dalje kolaju! Ljuba mi je ispričala da i piljar sa Đudeke tvrdi da je video kako se lavu pomera griva. Možda ste bili pospani tokom straže, možda niste videli? Možda ste nešto propustili?“, navaljivala je Nina.

„Ako nam ne veruješ, dođi pa se uveri sama!“, suvo odvrati Česko.

„Dobro de, ne ljuti se“, reče Nina.

A onda se oglasila Roksi: „Zateknu li nas tu, poslaće nas na robiju. Mrtvi smo umorni, po celu noć smo budni. Više i ne znam kako da majci objasnim što nijedno veče ne spavam kod kuće. Mogli bi da nas raskrinkaju, razumeš li me?“

„U pravu si. Ali zar vam roditelji nisu na poslu?“, upita Nina.

„Jesu, tako da kažemo; Českovi i Dodovi roditelji su mnogo zauzeti. Obavljaju pripreme za predstojeći karneval u Ateljeu *Bauta*. Iako je tek septembar, stiglo im je mnogo porudžbina. Českova mama mora da sašije hiljadu ženskih kostima iz osamnaestog veka, a Dodovi izrađuju otiske za tri hiljade gipsanih i papirnih maski!“

Tada se Česko opet umešao: „Svi su zauzeti, ali ipak su to roditelji! Pitaju nas kog đavola lunjamo po čitav dan! I znaju da ne učimo, a škola će početi za koji dan.“

„U pravu ste. Učenje nikako ne sme da se zanemari, ali ne zaboravite da moramo otkriti da li je Karkon živ i je li lav opasan. Ksoraks mora biti spasen. Ne smemo sedeti skrštenih ruku!“ , opominjala ih je zabrinuto Nina.

„Sačekaćemo da dođu Dodo i Fjore da nas odme-
ne. Malo ćemo se prošetati da vidimo kakvi to vetrovi duvaju u palati Ka d’Oro, pa ćemo te obavestiti.“ Tako je razgovor završio Česko.

Nina se sručila u fotelju u Dvorani pomorandži, razmišljajući šta joj valja činiti. Njene avanture počele su pre nekoliko meseci, kada je profesor Miša „napustio“ Zemlju, prepuštajući svojoj unuci teško alhemijsko nasleđe. Četvoro prijatelja sa Đudeke već je pomoglo Nini da otkrije prvu tajnu – Atanor, večnu vatru koja sadrži dušu univerzuma. Karkon je pokušao da je zatoči

u jednom od svojih paklenih uređaja. Ali da bi to postigao, nedostajale su mu ostale tajne! I ako je grof i dalje živ, rizik od neuspeha je stvarno veliki. Suviše veliki...

Nina naglo ustade i otrča u Duždevu dvoranu, izvuče iz džepa kristalnu kuglu, pa je primače vratima deda Mišine laboratorije: vrata se otvoriše i Nina uđe u odaju. U kaminu je kao i uvek gorela vatra, kazani za destilaciju i bočice stajali su u savršenom redu, isto kao i drago kamenje i piramida sa zmajevim zubima. Uputi se ka stolu za vršenje opita, ovlaš dotače Jambir, medaljon koji je omogućavao povratak u prošlost, i preteći podiže pesnicu: „Prokleti Karkone, uspeo si da napraviš kopiju mog Jambira i samo zato sad možeš da me stigneš kud god da krenem. Ali zaustaviću ja tebe... kunem se da ću te zaustaviti!“ S rukom u džepu snažno je stegla Taldom Luks, magično žezlo koje je zlobni čarobnjak želeo da joj ukrade da bi otkrio tajne Šestog Meseca i tako stekao moć alhemije svetlosti i magičnog sveta. „Nikada neću dozvoliti da ga otmeš, prokletniče. Taldom je dedin, a samo pomoću njega se stiže do Ksoraksa. I samo mi, dobri alhemičari i čarobnjaci, imamo pravo i čast da ga koristimo“, prošaputa za sebe, stisnuvši zube.

Nina je pažljivo posmatrala laboratoriju: ništa se nije promenilo, sve je bilo nadohvat ruke, kao i uvek. Pogleda zvezdanu mapu na zidu, položaj Ksoraksa, i priseti se lepote Šestog Meseca, svih fantastičnih stvorenja koja je videla na svom prvom putovanju.

Sav je Ksoraks bio od svetlosti, intenzivnog i raznobojnog svetla, jedan čudesan svet koji je pretio da nestane. Zapravo, samo dečje misli, dečja mašta i inventivnost mogli su spasti planetu. A Zlo se isprečilo tim mislima... Nina je morala da pronađe tajne koje su nedostajale: samo tako će se dečja mašta vratiti na Zemlju i Šesti Mesec će biti spasen.

Ninina misija je iz dana u dan postajala sve zamršenija i opasnija. Čula je u sebi Eterein glas, koji joj je ponavljao: „Profesor Miša je među nama. Umreti ne znači ne postojati. Samo misao ostaje, samo to je važno. Misliti znači stvarati.“ Nina se potom seti svetlosnog dedinog lica i zadatka koji joj je poverio: „Oslobodi decu od ne-mišljenja. Oslobodi ih Zla i ne dozvoli Karkonu Ka d’Oru da otkrije sve tajne Šestog Meseca.“ Mala alhemičarka je dobro znala da je neophodno vratiti se u prošlost i oživeti mišljenje da bi se sve ovo postiglo.

Prvi korak je već bio ispunjen: bila je na Uskršnjem ostrvu i otkrila prvu tajnu, uspela da navede laste da polete i deo dečjih misli prenesu na Ksoraks. Tako je snabdela Čudesnu fantaziju, veliku alhemijsku laboratoriju u kojoj vredno rade Ksoraksijci – njen deda, pisac Birijan Birov i toliki drugi žitelji Ksoraksa – zato da bi Šesti Mesec živeo.

Bilo je više nego očigledno da je stvar prilično složena, ali Nina je znala da nema stajanja. Njenih četvoro

prijatelja davalo je sve od sebe, rizikujući život i hrabro se suočavajući sa zabranama Sibila Loredana.

Nekoliko meseci ranije je, dok je još bilo leto, zadala prvi udarac Karkonu na dnu mora i tako uspela da natera krilatog lava da se vrati na svoje mesto, ali to nije bilo dovoljno. I dalje je pokušavala da dozna je li taj demonski čarobnjak još u životu. Zato je dobro proučila Knjigu koja govori, ali *Magični sistem sveta* nije davao zadovoljavajući odgovor. Nina bi ranije samo spustila na knjigu dlan desne ruke, tamo gde je bio zvezdasti crveni beleg, i dobila bi blagovremenu pomoć. Ovog puta, međutim, *Magični sistem sveta* je stalno odgovarao zagonetnim rečenicama u stihu. Da, ni manje ni više nego u stihu – magične knjige tako odgovaraju kako bi iskušale alhemičare i njihovu domišljatost.

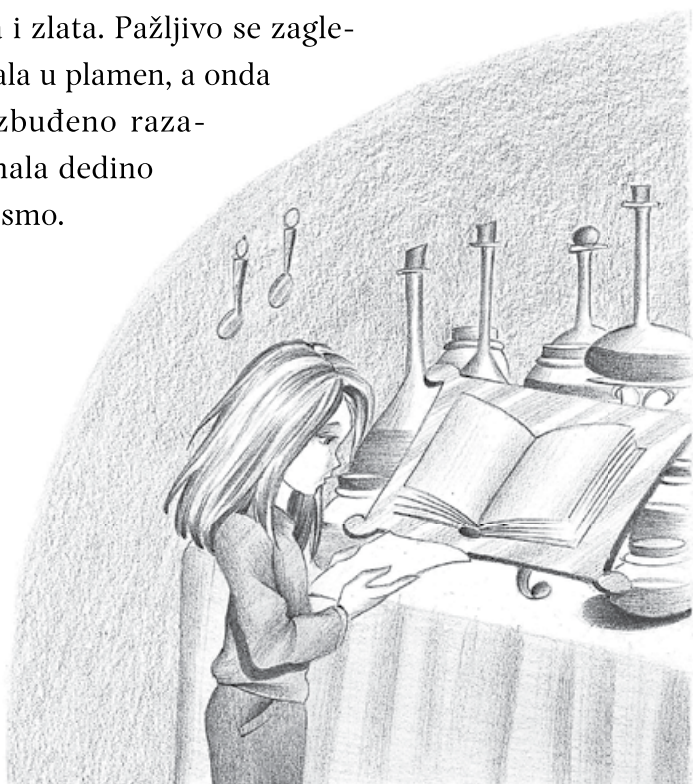
Devojčica sa Šestog Meseca ponovo se približi Knjizi. Spustila je dlan na korice sa ilustracijom zlatnog gugija, magične ptice sa Ksoraksa, i upitala po ko zna koji put: „Knjigo, je li Karkon još uvek živ? Odgovori mi, molim te!“ Vodeni list zasvetle zelenom svetlošću i pojavi se tekst:

*Otkriti možeš samo ti
istinu koja će ti služiti:
za tajnu lava
rešenje ćeš naći sama.
Više me ne pitaj o stvari toj
jer sad se odmara mozak moj!*

Knjiga opet nije dala Nini razumljiv odgovor.

„Dva meseca! Već dva meseca mi tako odgovaraš... ali svih mi smazanih čokolada, ja zaista ne znam šta da radim!“ Uznemirena, Nina se ubrzano šetala po laboratoriji i glasno govorila: „Kad bih bar nekakav znak dobila...“

Plamen iz kamina privuče njen pogled: u velikom kazanu krčkala se, kao i obično, osnovna mešavina za alhemijske napitke, sastavljena od safira i zlata. Pažljivo se zagledala u plamen, a onda uzbuđeno razaznala dedino pismo.

PISMO NESIGURNOSTI

Moja djevočka,

Nemoguće je sve poznavati i znati. Samo istraživanje i radoznalost pomažu u sticanju sigurnosti. Pazi dobro, moja Ninočka, neizvesnost je katkad potrebna. Čovek može dugo da bude nesiguran, ali na kraju može naći najbolje rešenje.

Da budem jasniji: neznanje nas tera da razmišljamo. I naposletku otkrivamo da je rešenje bilo lako. Ono je, Ninočka, tu, u tvom srcu, u tvom razumu. No nije dobro biti brzoplet i umišljati da si uvek u pravu. Treba da razmotriš svaku sitnicu da bi shvatila šta treba činiti. Ti sada, na primer, ne znaš da li si stvarno porazila Karkona i to te puni nemirom. Nisi sigurna da si dobila bitku. Samo razmisli, upotrebi svoje znanje, i ako mirno rasuđuješ, videćeš da ćeš dokučiti to što treba. Sve ono što ti koristi, oko tebe je.

Iz neizvesnosti se rađa izvesnost. A znaš li zašto? Zato što je to samo pitanje izbora. Izaberi ono što ti nalaže intuicija. Koristi inteligenciju i alhemiju. Videćeš da će ti sve izgledati jasnije.

Volim te.

1004104

Deda Miša

Još uvek s pismom u ruci, Nina podiže pogled i zagleda se u mapu alhemijskog sveta: pomisli kako je deda daleko, a opet tako blizu. Svojim pismima prenosi joj svoju ljubav i pomaže da reši zagonetku. „Sigurnost... da... Šta li je to što moram učiniti da saznam je li Karkon još uvek živ?“, pitala se.

Ugura pismo u džep, uze ključ u obliku zvezde, ubaci ga u ključaonicu na vratancima i odlučno izgovori magičnu formulu *Quos Bi Los*. Vratanca su se sama otvorila. Sišla je niz tesne stepenice i našla se u tunelu ispod vile Espasije. Sela je u prikolicu, povukla ručicu i u tren oka bila na ulazu Podvodnice, laboratorije pod lagunom koju je deda Miša stvorio. Postupak za ulazak u laboratoriju već je znala napamet. Spusti prsten od dima u udubljenje u steni i izgovori ritualnu formulu: „Snago prstena, otvori put sveže orošen. Snago prstena, odapni strelu koja lomi stenu. Snago prstena, stvori sklad koji će učiniti da letim.“ Jedna strela poletela je s dna tunela, ciljala u krug na steni, a iz smaragda u prstenu izbio je tanak oblak dima koji je obavio kamen: teška vrata najzad se otvoriše.

„Zdravoks, Nina! Ksrećan ksam ksto te vidim“, reče Maks 10-p1, verni android, dedin drugar i čuvar laboratorije.

„Ćao, Makse. Ova gomila gvožđurije, kako je?“

Mala alhemičarka pokaza nepokretno metalno telo: bio je to još jedan android, sasvim sličan Andori,

Nininoj tetki. Tog tetka Andorinog dvojnika načinio je Karkon kako bi kontrolisao devojčicu i imao uvid u njene planove. Sada je ležala bespomoćno u laboratoriji, ali njena osnovna strujna kola još su bila povezana s tetkom od krvi i mesa, pa je zato nisi mogao ni isključiti niti uništiti.

„Veoma dobro. Da, moram reći da u pokslednje vreme prima čudne impulskse kspolja“, odgovori sa strepnjom Maks.

„Impulse?“, upita Nina zabrinuto.

„Tako je, impulskse, i kada oni kstignu, moždani mikročip ovog androida uključi kse i plaksim kse da će pre ili kaksnije neki Karkonov učenik otkriti gde ksmo.“

Nina se namrgodi i pogleda lažnu, nepomičnu tetka Andoru: „Ali impulse mogu slati samo Pandemon Mortalis, kobni Karkonov mač, ili kompjuter koji on koristi. Onda... onda to znači da je on živ... Karkon je još živ!

Sigurna sam! Hvala ti, deda! Hvala ti!“, uzviknu mala alhemičarka radosno stiskajući dedino pismo.

Petokraka zvezda koju je imala na dlanu nije pocrnela, što znači da nema neposredne opasnosti. Potrča da zagrlji Maksa i, podižući Taldom Luks, povika: „Još jednom ću se obračunati s Karkonom! Moj Taldom je sad moćniji zbog Atanora, večne vatre. Odzvonilo je zlobnom čarobnjaku! Njegovi đavolski bučkuriši neće imati nikakvo dejstvo.“

Maks 10-p1 je zažmurio od straha i zatresao glavom: „Karkon živ? To je kstraksno! Kstraksno! Ali zar ga niksi eliminiksala? Unikstila?“

„Eh, dragi Makse, možda nije zaista mrtav. Videla sam kako ga more guta. A ako je preživeo, onda se sve vraća, sve je jasno. Karkon želi da stupi u vezu s lažnom Andorom da bi otkrio i uništio Podvodnicu. Razumeš li?“

Maks se sav uzvrpoljio i, zaškripavši kolenima, dohvati klešta i reče: „Da, da... uradiću ksto bolje mogu. Karkon neće pobediti i tvoja prava tetka nikada neće doći u opaksnokst.“

Nina pomilova Maksovo metalno lice i cmoknu ga u čelo: „Ti kontroliši lažnu Andoru, a ja ću se spremati za ponovni susret s Karkonom. Misija spasavanja Šestog Meseca mora da uspe!“

Nina izađe iz Podvodnice nasmešena. Dok se pela do svoje sobe zavojitim stepenicama od plavog mermera,

čula je glasove svojih prijatelja koji su prelazili most blizu vile.

„Nina, evo nas, stigli smo!“

Roksi se baš drala, a Karlo, baštovan, otvori im kapiju da uđu.

„Šta ćete vi ovde? Zar ne treba da idete kući? Ima li novosti o krilatom lavu?“, upita uznemirena Nina trčeći im u susret.

„Vidi nešto...“, počeo je Česko veoma ozbiljno. „Videli smo ispred Karkonove palate kako tamo ulaze Višolo, njegov pomoćnik, i troje dece androida: Irena, Gastilo i Sabina. U ogromnim sanducima unosili su ulične mačke. Što su više mjaukale i koprcale se te sirotice, te karkonske hulje izgledale su srećnije“, nastavljao je.

„Da, za... za... zadovoljnije“, potvrdio je Dodo nervozno mlatarajući rukama.

„Ali nas nisu videli“, dodala je Fjore i sručila se u meke jastuke u Dvorani pomorandži.

Ako su Karkonov pomoćnik Višolo (zvani Jednooki) i njegova mehanička deca bili zadovoljni, to znači da je u Palati Ka d'Oro sve u najboljem redu. A ako stvari tako stoje, znači da se Karkon sigurno vratio... da je živ! Možda te sirote mačke služe za izvođenje nekog čuda i onda je njihova sudbina zapečaćena.

Nina zagrlji svoje prijatelje: „Drugari, ne paničite. Imam neverovatan plan. Maks upravo blokira

električnu vezu s lažnom Andorom, tako Karkon neće moći da otkrije Podvodnicu. Sada je na nama da otkrijemo da li se zli čarobnjak zaista vratio i je li povratio sve svoje kobne moći. Možda se mačke nisu izvukle žive... Treba da budemo brzi!“

„Svakako“, prihvatiše deca uglas.

„Ali kako da radimo? Šta da radimo?“, upita odlučna Roksi gledajući ostale jedno po jedno.

„Treba da zaustavimo Karkona i nadgledamo krilatog lava“, izjavi Nina ne trepnuvši.

„A mačke? Ne misliš na njih?“, prasnu Roksi.

„Naravno da mislim“, odgovori Nina. „Zaustaviti Karkona znači spasti mačke. Ili pak spasti Šesti Mesec... spasti dečje misli.“

„Da, dečje misli... Bilo bi lepo da se svi udruže. Karkon bi dolijao!“

Fjore je važila za najvećeg snoba i utoliko je bilo čudnije da je baš ona pokrenula pitanje: zašto i druga deca ne bi saznala za ovo?

Nina je ošinu pogledom: „Hoćeš da svi završe u ćorci?“

